

Dybsindigt, som alle vise Mænd maatte falde i Staver over; men det troer jeg nu slet ikke, thi det synes mig at være næsten meningsløst. Det er nemlig dog vel aabenbart, at, dersom hver Paragraph i Grundloven skulde, naar den var brugt, ansees for at være død og borte, saa kunde vi snart komme til Ende med Grundloven; men, naar Noget staaer engang i Grundloven, og, naar det ikke tages ud deraf, saa følger det jo af sig selv, at det ogsaa skal være gjældende, og saa er der en saadan Modsigelse tilstede mellem den Grundlov, som ikke er ophævet, og det kongelige Budskab, som rimeligviis vil blive vedtaget, at det aabenbart vil foranledige nye Forviklinger i Fremtiden. Der har været Tale om, hvorvidt den Forandring i Grundlovens § 4, der er nødvendig, kunde gennemføres efter den samme Paragraph i Grundloven, naar Forandringen gik saa vidt, at al Arveret efter Kongeloven skulde ophæves; det troer jeg nu ikke, den kan; jeg troer ikke, at denne Paragraph i Grundloven har faaet Fuldmagt til at begaae Selvmord, saa at den, naar den engang havde været anvendt, derpaa skulde være tilintetgjort. Jeg troer, at den staaer med den Betydning, at man har forudsat Muligheden af, at der kunde komme slige Lider og Omstændigheder i Fremtiden, som kunde foranledige den danske Konge og den danske Rigsdag til at foretage en eller anden Forandring i Arvesølgen, og at Paragraphen altsaa skulde anvendes til et saadant Brug. Jeg troer ikke, og kan aldrig indrømme, at det at forandre en Ting er det Samme som at ophæve den; men jeg troer, at, skal der ske nogen Forandring ved § 4, da maa der ske en Forandring i Grundloven, og da skal den, hvis den skal grundlovmæssigt gennemføres, gennemføres efter § 100, og jeg troer tillige, at enhver Forandring, der foretages i Grundloven, og som ikke er grundlovmæssig, er grundlovstridig og derved ugyldig. — Jeg skal endvidere tillade mig at henlede den høitærede Rigsdags Opmærksomhed paa, at der har været Tale om, at det var saa overmaade vigtigt, at vi fik gjort en saadan Forandring som den tilstgæde, for at man kunde være fri for alle mulige Slags Prætendenter til den danske Krone. Man har talt saaledes derom, som

om der, naar Arveretten efter Kongeloven vedblev, kunde være saa mange Prætendenter, at man hverken kunde vide Tal paa dem eller Rede med dem. Dette troer jeg nu ikke; men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at, dersom det skeer, at al Arveret efter Kongeloven ophæves, saaledes at Thronen umiddelbart ved det kongelige Budskab og Rigsdagens Samtykke, uden Hensyn til Videre, overføres til Prinds Christian af Glücksborg, saa ere Rettighederne for alle de Personer, som efter Kongelovens Arvegang ere nærmere berettigede til Thronen end Prinds Christian af Glücksborg for sin Person, derved ikke opgivne; thi det nytter sandelig ikke, at vi sige, vi opgive dem, naar de andre Herrer sige: men vi reservere os dem, og vi ville gøre dem gjældende, naar vi kunne. Det er jo dog aabenbart Særkjendet for Prætendenter, at, naar de ikke kunne gjøre deres Fordringer gjældende, ere de nødt til at tie stille, men saasnart der kommer vanskelige og forviklede Forhold, ere de altid paa Færde, hvilket Europas Historie vel har givet flere end nok Exempler paa i en tidligere Tid; men Saadant skulle vi dog ikke ønske at berede for vort Fædreland. Jeg skal minde om, at, dersom de Renunciationer, som ere givne, blive tagne i Agt, dersom Londonnettractaten bliver fulgt, og dersom Rigsdagen giver sit Samtykke dertil, hvilket vi jo visstelig Alle ere enige om at ville give med et godt og glad Hjerter, da kan der ikke være en eneste Prætendent, som kan komme frem, men saasnart vi umiddelbart oversføre Kronen til Prinds Christian af Glücksborg, da ligger han meget langt borte fra sin Berettigelse efter Kongeloven, thi der er mangfoldige Linier, der — forudsat, at Omstændighederne vare derefter og det kunde lykkes dem — kunde gjøre deres Ret gjældende, før han blev den Nærmestberettigede. Men vi skulle da efter min Mening sletikke gaae ind paa at forberede noget Saadant for vort Fædreland. — Jeg finder det ogsaa at være i høi Grad ubilligt imod de Personer af vort Kongehus, som saa frivilligt have givet Afkald paa deres Rettigheder, for at Alt kunde ordne sig saaledes, at det kunde blive til Danmarks Held og finde en almindelig Anerkjendelse i Europa, at man saa ligegyldigt slaaer en Streg der-